

var ufinansierede. 5 mia. kr. var det i forbindelse med skattereformen. Da var der nok en vis bekymring fra vores side. 5 mia. kr. er jo også lidt mere end godt 100 mio. kr., men det er det altså ikke for skatteministerens vedkommende.

Om de her ting er selvfinansierende, eller de ikke er det, er der jo ingen af os, der ved. Det er klart, at hvis man har en bestemt opfattelse af, at det er noget skidt, skal man selvfølgelig nok få regnskabet til at passe, så det ikke duer, fordi der er en række forudsætninger, man putter ind i det, som er menneskeligt indlagte, og derfor bliver resultatet selvfølgelig derefter. Hvis skatteministeren havde lavet et forslag – ikke dette forslag, men et andet – så er jeg sikker på, at resultatet også kunne passe skatteministeren nogenlunde.

Vi er ikke tilhængere af, at denne afgift skal være der, og det har vi aldrig været. Vi har i masser af år talt for, at den skulle afskaffes, og som tidligere ordførere har været inde på, er det en afgift, som alene bør betragtes som en luksusafgift, som den var det helt tilbage i 1950, hvor Thorkil Kristensen var finansminister. Det var dengang, det var luksus at have et gulvtæppe, lysekroner – sådan nogle som dem herinde – tornystre blev i øvrigt også belagt med afgifter dengang, og de var vel egentlig ikke sådan luksusprægede, og endvidere pladespillere, fyldepennene og så altså også plader.

Derfor er det altså underligt, at de er de eneste, der er tilbage. Afgiften er fjernet på alle de andre luksus ting, men det her er altså en afgift, som skal bevares. Under alle omstændigheder har det intet med kultursammenhæng at gøre på den måde, at pengene skal tages fra kulturen. Der var ikke tale om, dengang man fjernede afgiften på gulvtæpper, at så gik det ud over noget andet. Der er ingen sammenhæng i, om der er tale om cd'er, plader, grammmofonplader osv., eller det er de andre ting. Det er en ren finansiel afgift og intet andet, og andet har aldrig været meningen.

Så har afgiften nogle virkninger af kulturpolitisk art, som vi synes er uheldige, og det er derfor, vi foreslår, at den skal væk. Om regnestykket kommer til at passe – det har jeg været inde på – er der såmænd ingen, der ved. Det er jo selvfølgelig også noget, vi kan kigge på i forbindelse med, at lovforslaget skal fremsættes. Dette er jo et beslutningsforslag, som så indebærer, at man vedtager det i den her samling, går vi ud fra, og at man så kigger på og sikrer de her ting, når selve lovforslaget vedtages og kan træde i kraft pr. 1. januar 1996.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Lad mig allerførst sige, at efter den måde, som skatteministeren indledte denne debat på, virker det, som om skatteministeren har den tro, at skatteministeren skal være ene om at kunne fremsætte forslag her i Folketinget, som medfører færre indtægter for statens vedkommende.

Sådan forholder det sig selvfølgelig ikke. Jeg tror rent faktisk, selv om det er umådeligt svært, at det er muligt at finde et enkelt lille forslag fra skatteministeren, som har medført færre indtægter til staten. Det er svært, fordi de fleste forslag går den anden vej, men jeg tror, det er muligt, og dér er det ikke sådan, at skatteministeren har pustet sig op og sagt, at det var totalt økonomisk uansvarligt at gennemføre det pågældende forslag.

Jeg tror nemlig, realiteten er, at regeringen synes, det nok egentlig er et meget fornuftigt forslag, vi behandler her, men i og med at man ikke selv har stillet det, går man pr. refleks imod det. Det synes jeg er beklageligt, men man kan jo så omvendt kun glæde sig over, at der er et flertal her i Folketinget, som ønsker at gennemføre forslaget på trods af regeringens modstand.

I modsætning til det, der har været fremført fra et par ordførere og fra skatteministeren tidligere, mener vi i Fremskridtspartiet, at det er kulturfjendsk, at vi har en ekstraskat på noget af det, der jo nok er det mest populære stykke kultur i det danske samfund, et stykke kultur, som vi alle sammen benytter os af, og som vi alle sammen køber, nemlig cd'er og grammmofonplader. Dér har man, som det også har været nævnt af SF's ordfører, en luksusskat, en forbrugsbegrænsende afgift, som skal indbringe staten nogle indtægter, men som jo nok egentlig mest begrænser folks efterspørgsel efter de her produkter.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at afskaffelsen af denne afgift medfører ekstra indtægter i form af moms til staten, hvorfor der, som jeg har nævnt tidligere, ikke bliver tale om et provenutab for staten som følge af lovforslaget.

Derfor er forslaget også økonomisk ansvarligt, men når man har det i mente, som har været sagt omkring økonomisk uansvarlighed i forbindelse med det her forslag, kan jeg ikke lade være med at nævne, at det jo fremgår af forslaget, at det skal have virkning fra 1. januar 1996.

Det vil sige, at hvis regeringen finder, at det er totalt uansvarligt, og at det på ingen måde